

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 października 2023 r.,

w sprawie W. L.

skazanego z art. 178a § 4 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu z 21 marca 2023 r., sygn. akt II Ka 23/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Lubaczowie z 7 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 299/22

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego W.L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 grudnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Lubaczowie w sprawie o sygn. akt II K 299/22 uznał W. L. za winnym czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu P..

Apelację od wyroku wniósł obrońca skazanego- adw. A. B. i zarzucił rozstrzygnięciu błędy w ustalaniach faktycznych. Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju niż kara

pozbawienia wolności bądź kary pozbawienia wolności, lecz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania a także poprzez orzeczenie czasowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Wyrokiem z 21 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Przemyślu w sprawie o sygn. akt II Ka 23/23 utrzymał w mocy zakazony wyrok.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu: rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci naruszenia prawa materialnego, tj. art. 43 § 2 k.k., w zakresie w jakim sąd uznał, że przepis ten przewiduje obligatoryjne orzeczenie środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów i nie pozostawia sądowi orzekającemu żadnego luzu decyzyjnego, podczas gdy przepis ten przewiduje możliwość odstąpienia od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów w szczególnie uzasadnionym wypadku, przez które to naruszenie sąd II instancji, wbrew art. 433 § 2 k.p.k., nie rozważył zarzutu wskazanego w środku odwoławczym, a dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, iż w przypadku skazanego nie zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który umożliwiałby orzeczenie czasowego zakazu prowadzenia pojazdów. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia we wskazanym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy, zważył co następuje.**

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy zauważył, że wprawdzie autor kasacji wskazuje w jej petitum na przepis art. 43 § 2 k.k. to jednak z treści jej uzasadnienia wynika, że zarzut dotyczy treści art. 42 § 3 k.k.

Przechodząc natomiast do omówienia treści kasacji, niezbędne jest poczynienie uwag natury ogólnej. I tak, zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1

k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (*tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13*). Należy mieć również na uwadze, że na etapie kasacji podniesienie skutecznego zarzutu naruszenia prawa nakłada na skarżącego konieczność kumulatywnego wykazania nie tylko rażącego charakteru tego naruszenia, ale i okoliczności, iż to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że autor kasacji zredagował zawarty w niej zarzut w taki sposób, by pozornie spełniał wymogi kasacyjne, wskazując na obrazę przez sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. jako następstwo naruszenia prawa materialnego tj. art. 42 § 3 k.k. (błędnie wskazanego jako art. 43 § 2 k.k.).

Z uzasadnienia kasacji wynika jednak wprost, że naruszenie prawa materialnego uzasadnione jest przez skarżącego na płaszczyźnie wadliwych ustaleń faktycznych i surowości orzeczonej kary, a taka argumentacja nie może służyć za argumentację skutecznego zarzutu kasacyjnego (art. 526 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k.). Przyjęcie przez sąd, iż w sprawie zaistniał "wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami", o którym mowa w art. 42 § 3 k.k. jest - wbrew twierdzeniom autora kasacji - wynikiem kompleksowej oceny

okoliczności popełniania przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k., a więc okoliczności ze sfery ustaleń faktycznych. Takiej oceny dokonał rozpoznając apelację sąd odwoławczy, wskazując z jakich powodów odstąpienie od zastosowania środka karnego z art. 42§ 3 k.k. nie było możliwe (str. 6-7 uzasadnienia). Zarzut naruszenia art. 433 § 2 okazał się chybiony.

Racje ma jednak skarżący w zakresie w jakim podniósł w nadzwyczajnym środku odwoławczym, że sąd II instancji (za sądem I instancji) nieprawidłowo wskazał w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że przepis art. 42 § 3 k.k. nie pozostawia sądowi luzu decyzyjnego. Mimo błędnej wykładni wskazanego przepisu, sąd *ad quo*, jednakże prawidłowo zastosował określoną w tym przepisie normę prawną i wskazał z jakich powodów odstąpienie od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42 § 3 k.k. z uwagi na klauzulę wyjątkowego wypadku, uzasadnionego szczególnymi okolicznościami, nie zachodzi w przedmiotowej sprawie. Powyższe uchybienie nie miało więc wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 527 § 2 k.p.k.

[SOP]

[ał]